

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

TRIUNFO DE LA PREMPSA.

ONTRA 'ls propòsits que tenia concebuts, me veig obligat a parlar poch ó molt del crim del carrer de Fuencarral, avants de que 'l tribunal qu' entén en la instrucció de la causa dongui per conclós lo sumari.

Dich que parlaré del crim y no es del tot exacte. Aquest encare permàneix rodejat de brumas y misteris y no es pertinent ficar basa en una partida qu' estan jugant las personas y entitats més ó menos interessadas en aquest assumpto.

Però la instrucció del procés ha donat lloch á un incident curiós y de gran trascendencia y ressonancia, que interessa directament á tots y á cada un dels espanyols, amants de la seva seguretat personal y confiats en lo cumpliment estricte de la ley.

Lo cas es lo següent:

Joseph Vázquez Varela, fill de la pobra victima del carrer de Fuencarral de Madrid, al ocorrer l' assassinat de la seva mare, estava extingint una condemna, en aquella presó modelo, per furt de una capa.

Essent com era un subjecte de pessims antecedents, entregat en cos y ánima á la ganduleria truanesca, y clamant en contra d' ell lo fet de que ja un' altra vegada havia causat una ferida á la seva mare, sens altre objecte que ferli esquitjar diners ab que alimentar los seus vicijs, desde 'l punt en que va saberse 'l fi trágich de aquella bona senyora, l' opinió pública, justament previnguda, va sospitar que havia pogut tenir una part directa en la comissió de aquell crim tan espantós.

—Però ¿com es possible—deyan alguns—si 'l jove Vázquez Varela, 'l dia en que ocorregué 'l crim, estava pres?

Resposta dubitativa de la opinió pública:

—¿Ho estava ó devia estarhi?

La insinuació era terrible.

Perque ella suposava que 'ls pressos, reclusos per haver atentat contra la ley, y sent per lo tan elements perillosos per la societat, poden sortir de la presó y fer de las sevas tornanthi quan los dona la gana, y amparantse aixis de la impunitat mateixa que 'ls abona 'l compromís que contreuen sos infiels guardians al permetre 'ls la sortida.

Ja veuen que 'l punt no pot ser més delicat, ni més interessant, baix l' aspecte social.

Donchs á aclarir aquest punt van consagrarse 'ls esforços del jutgat instructor y 'ls de una part de la premsa de Madrid, vivament empenyada en que la veritat resplandís, y ban acabat per ser molt més fructuosos los esforços de la premsa que 'ls de la administració de justicia.

**

En los primeros momentos, lo jusgat, prenentse la cosa en serio, va decretar la detenció del director de la presó modelo, Sr. Millán Astray.

Però als pochos dias aquest senyor recobrava la llibertat.

¿Per qué?

Gracias á las declaraciones prestadas pels empleats y per alguns presos del establiment, unánimes tots ells en reconeixer que 'l jove Varela no havia sortit may de la presó.

¿Però aquestas declaraciones de presos y empleats, subjectes al mando del Director de la presó modelo, son prou autorisadas, tenen prou forza per imposarse com una veritat evident?

Lo jusgat instructor va creure que sí.

La opinió pública, en cambi, no va donarse per convenyuda.

En concepte de la opinió popular, reflectida per una part de la premsa, los presos y 'ls empleats declaravan únicament lo que 'ls convenia: sacrificavan la veritat á las sevas conveniencias. Tal vegada algun de aquells empleats, al favorir al seu jefe, se favoria á sí mateix, eximintse de una mútua responsabilitat.

L' opinió reclamava la comparecencia de nous testimonis.

¿Qui havian de ser aquestos?

Los que sense tenir cap interés personal en la qüestió, haguessen pogut veure al penat Varela fora de la presó, 'ls dias en que devia estar extingint la condemna. Varela es un subjecte amant de la gresca y del tró, y poch propens á recatar-se. Ara bé ¿no hi ha ningú que l' hagués vist? Que compareguin á declarar los que sápigam alguna cosa. La societat ho exigeix per sa mateixa tranquilitat; la justicia ho demana; la conveniencia social ho imposa com un deber ineludible.

A la campanya de la premsa, en aquest sentit, van respondre no un ni dos, sinó cinch ó sis testimonis, tots gent de sa casa, que cap animositat podian tenir contra l' inculpat, y de las sevas declaraciones resulta que Varela sortia de la presó.

Los uns lo van veure en un café dels més céntrichs de Madrid; los altres en una corrida de toros de beneficencia; altres, finalment, van notar la seva presencia en un sili tan públich y concorregut com la romeria de Sant Isidro, movent gatzara y escándol per las tabernas.

La premsa ha tingut més sort que la policia. Empenyada en aclarir aquest punt interessantíssim del procés, s' ha sortit ab la seva. Avuy ja ningú dupta de una cosa tan trista com es aquesta: los presos, reclusos per virtut de la ley, rompen, sempre que volen, la clausura, y no de una presó qualsevol, sinó de aquella famosa cárcel modelo, construhida ab tots los adelantos de la ciencia y á tot gasto.

**

¿A cuántas reflexions no 's presta tan tremenda revelació!

¿Es á dir que la societat sosté per sa defensa las casas de reclusió, y aquestas, en lloch de servir al objecte á que se las destina, son lo refugi, 'l resguard, l' amparo dels criminals?

¿Qui no 'ns diu ara que tants y tants crims misteriosos com quedan impunes, no han sigut perpetrats per

aquestos criminals que havent d' estar presos, surten de la presó sempre que 'ls convé?

Los encarregats de perseguir aquells crims pecaran ab tothom menos ab ells. ¿Qui es capás de imaginar que las fieras enguiadas hajan pogut fer estragos fora de la gavia?

Fins ara las presons eran tingudas per centros de corrupció y sitis los més á propòsit pera organisar certas aventuras; pero ningú podia creure que poguessen ser també refugi segur dels malvats capassos de cometrelas.

Per més que algú haja tractat de ocultar tan esgarriosa realitat, aquesta s' ha posat en evidencia, gracias als esforços de la premsa. Los governs podran perseguirla; los tribunals de justicia podran desaténdrela; alguns esperits superficiales podran criticarla; més ella proclamará sempre que estant al servey de la conciencia pública, la seva causa es justa, y que havent descubert una llaga de tan mal carácter, té ja recorreguda més de la meytat del camí pera curarla aixis, com descubrirá y curará ab mà ferma todas las demés que minan l' existencia de aquesta societat corrompuda y decrepita, per la maldat de alguns y per la passivitat monstruosa del major número.

Lo predomini de la premsa equival al reynat de la opinió, y poble en lo qual l' opinió 's fassa escoltar y s' imposi, es un poble que al millor dia pot prescindir de antiguallas é instituciones rancias basadas en preocupacions tradicionals, posantse de una volada á l' altura de las naciones modernas que marxan al davant del progrés.

P. K.

A UNA NENA.

¿T' agrada, nena pitera, tenir la boja fatlera de, quan veus á un capellá, anar ab devoció pia y sens dirli Ave Maria donarli un petó á la mà?

¿T' agrada créurete felissa no fent falta may á missa, per senti' als que tranquils viuen insertantne llatínadas que son muchas las vegadas que no saben lo que 's diuen?

¿T' agrada la bona vida de la nena, que vestida ab un hábit sempre va y diu que deixa la moda per passar á ser neboda d' algun pare capellá?

¿T' agrada la arrependida que 's fa tancar desseguida, y deixant va poch-á-poch á sa familia olvidada? Contéstam, nena; ¿t' agrada?

—Nó, noy. —Donchs á mí tampoch.

DR. TRANQUIL

o tinch cap antipatia personal pèl ministre de Foment, Sr. Canalejas; molt al contrari, desitjo que tots los projectes que porta entre mans sigan beneficiosos al país y li surtin bé, com ell desitja.

Pero escoltin ¿no es lo Sr. Canalejas, un libre-cambista dels més caracterisats?

Donchs fassi 'l favor de dirme còm se concilian las sévas doctrinas ab los séus propòsits de crear una especie de caixas de préstams sobre productos agricolas, baix la directa protecció del Estat, al objecte de proporcionar recursos als pagesos que no poden vendre las sévas cullitas.

Aixó ben considerat es alguna cosa més que pujar los drets arancelaris. Aixó es prolegir directament ab fondos de la Nació, a una part dels elements productors.

Pero ja que pensa obra: aixis en favor dels pagesos ¿perquè no ha de fer lo mateix respecte als industrials? ¿Perquè no p. estarlos recursos sobre 'ls géneros que no poden vendre y que tenen acumulats en los magatzems?

¿Diuen que aixó no es possible? Es verifat. Ni aixó, ni alló. Aquests libre-cambistas, per fugir de la protecció arancelaria qu' es la més practica, cauhen de potas en las utopias socialistas més impracticables.

Italia ha comunicat a las potencias haver prés definitivament possessió del territori de Massuah.

¿Per qué necessitava l' Italia aquest territori? ¿Per establir un gran cementiri?

Donchs ja pot darse per satisfeta; ja t' lo que desitjava.

Ha parlat algun periódich de un projecte del Ajuntament encaminat a fer quartos.

Se tracta—si es veritat lo que 's diu—d' arrendar a una empresa particular per un número d' anys, lo parch y 'ls jardins de la Ciutadela.

Avants de apelar a tal extrem jo proposo una cosa. Que s' arrendi la casa de la Ciutat.

Y que 'ns quedem sen-e ajuntament. Ab lo qual hi guanyariam per molts conceptes.

A Rússia van rebre al emperador Guiliem ab marcada fredor:

A Suecia van dispensarli una acullida glacial.

A Dinamarca van veure'l com qui mira nevar.

Y a Inglaterra, l' embaixador extraordinari del emperador alemany apenas va poder cambiar dos paraulas de compliment ab la reyna Victoria, ja que aquesta al poch rato va girarli l' espalla.

Decididament fa un fret que pela.

Ara no més falta saber qui s' encarregará d' encendre 'l foch.

Y qui donará la llenya.

En Moret y 'l marqués de la Vega de Armijo están seriament disgustats.

Y aixó que l' un y l' altre xuclan lo mateix caramello que va regalarlos en Sagasta.

Espanta considerar lo que pot succehir lo dia que 'l caramello s' acabi y las dugas bocas se trobin.

Desde qu' en Sagasta ocupa 'l poder no s' ha concedit una sola amnistia a la premsa periódica.

En va passar los aniversaris del natalici de las personas reals; en Sagasta no 's recorda dels periodistas que sufren persecució de la justicia.

L' antic redactor de *La Iberia*, que avants de la revolució de setembre va veures condemnat a mort pèls séus escrits, justifica avuy aquell conegut proverbi: «Lo rector no 's recorda may de quan ha sigut escolá.»

Tal vegada aquest desdeny ab la premsa, aquest olvit dels mártirs del periodisme siga pan comido ab en Cánovas del Castillo.

—¿Vol dir qu' en Cánovas li priva de decretar un generós indult?

—Podria molt ben ser. Y tal vegada aixó succeheix perque D. Anton se reserva ferho ell lo dia pròxim ó remot que torni a ocupar lo poder.

Aixis va procedir després de 1874 y en 1883.

Escoltin: si no 's reservava aquesta poma per la sed ¿còm s' ho arreglaría 'l mónstruo per suavisar las generalis antipatias que 'l seu nom desperta?

Aquesta noticia es del *Diario de Cataluña*.

Els pares benedictins tornarán a encarregar del monestir de la Cartuixa de Jerez, realisant grans obras de reforma y convertintla en una gran colonia agricola.

—«No hi ha temps que no torni» podrán dir los frares.
—«Efectivament; no hi ha temps que no torni» assentiran los fills y 'ls nets dels homes del any 35.

Se parla del projecte de construhir un grandios edifici destinat al Congrés y al Senat en lo Jardí botánich de Madrid.

¡Quina llástima!
Perque será precis destruhir las plantacions y arrancar arbres de importancia, per ser com son exemplars molt curiosos.

Madrid perdrá un Jardí botánich; en cambi adquirirá un gran planter de cucurbitáceas.

Vulgo *carabassas*.

Quan lo siti de Bilbao, 's necessitava un home de cor que s' atrevis a atravessar las líneas carlistas, a fi de participar a la vila heroica la aproximació de las forsas liberals.

Un carrabiner, anomenat Joan Diez, va oferirse a realisar tan atrevida empresa, y després de dos días de fatigas, de perills y exposant cent cops la vida, entrá a Bilbao, y reanimá ab sas noticias l' esperit dels defensors de la llibertat.

Preguntan: ¿qué s' ha fet de aquest home? ¿Demanan si ja es coronel, ó comandant ó capitá quan menos?

No senyors: Joan Diez acaba de morir, plé de miseria, en l' hospital civil de Bilbao.

Aquesta es la recompensa que alcansan los liberals. Si Joan Diez hagués sigut carlista no hauria hagut d' exposarse tan, y avuy tal vegada viuria encare y 's daria la gran vida del sigle.

Preparémnos a veure una sorpresa.

L' héroe de Sagunto porta un pensament politich dintre del pap; pero diu y assegura que no 'l donará a conèixer, fins y a tan que 's reuneixin las Còrts y pugui exposarlo en lo Senat.

O molt m' enganyo ó 'm sembla endavinar lo pensament del general Martinez Campos.

Déu ser una cosa per l' istil:

«Jo hi aixecat la llebra, jo li morta, jo li escorxada, jo li cuyta y 'ls altres se la menjan.»

Aquest es l' únich pensament que pot donar voltas y més voltas sota del casco del autor de la restauració.

Per aixó en lo casco hi porta llorón, perque aixis aquesta idea resulta més funeraria.

Alguns militars de Madrid tractavan d' obsequiar ab un ápat a un company d' armas, ab motiu de haver obtingut un ascens.

Pero 'l capitá general no ha consentit que 'l banquete 's realisés.

Si quan un pesca un ascens
los demés pican de dents
y no se 'ls permet menjar,
¿qué 'n diu de aquests incidents
la ordenansa militar?

CARTAS DE FORA.—¡Quin arcalde 'l de Navarcles! Alló es una autoritat.... es dir autoritat una atrocitat de las més tremendas! Acabavan de arribar de una excursió campestre la orquesta y 'l coro de aquella població, y reunintse en un café anavan a tocar un parell de balls, quan se presenta l' arcalde acompanyat de dos forasters y armat de un Remington incitant a dits forasters a que s' apoderessin del pendó, qu' estava issat en lo tablado. Los coristas al veure'l intent dels forasters, donaren lo crit de «¡lladres!» y llavors l' arcalde maná que li portessin lo pendó a la casa de la vila. Los coristas, obedients al manament del arcalde, van transportar lo citat pendó; pero no pogueren lograr que 'l bajá de Navarcles los donés recibó ni resguard de cap mena, ab l' excusa de qu' era massa tard.

Ja veuen quins arcaldes corren en aquests temps fusionistas.

Alguns mesos endarrera passá a Guisona un fet escandalós. Havent mort lo libre-pensador Francisco Palleros, deixant encarregat que se 'l enterrés en lo cementiri neutre. lo seu gendre no pogué lograr del jutje municipal, ni del arcalde la deguda autorisació perque satisfés l' última voluntat del difunt. Passavan horas, lo cadáver s' estava descomponent y mentres l' indicat gendre Francisco Burgués acudia a l' autoritat superior de la Provincia, manava enterrar interimament lo cadáver en un hort de la seva propietat.

D' aquí 'n va neixer una causa criminal per enterrament ilegal contra 'l Sr. Burgués. La causa s' acaba de veure en judici oral davant de la Audiencia de Lleyda, en presencia de un numerós concurs desitjós de conèixer lo resultat de la mateixa.

Lo resultat no s' ha fet esperar: lo processat Burgués ha sigut absolt, y al arcalde y al jutje municipal de Guisona se 'ls seguirá causa, per abús en l' exercici de sas funcions.

Felicitem de tot cor als liberals de aquella població, ja era hora de que la intransigencia y 'l fanatisme de certas autoritats trobessen lo degut correctiu en los tribunals de justicia.

ESPURNAS.

En Varela ha dit tal cosa,
en Varela ho ha negat,
en Varela no sortia,
en Varela anava als balls.
En Varela no es culpable,

en Varela es criminal...
¿No es vritat que ja comensan a está' un xich envarellats?

Sembla que 'l famós Cassola torna a bellugarse molt, y t' frequents entrevistas y dona disposicions. ¿Misteris y conferencias, la estació pitjor que un foch y una cassola amanida?... Algun gall anirà al forn.

Per fer fe uns quants torpederos, los marinos de Madrid parlan, parlan, y may prenen un acort definitiu.

Molts dictámens, molt xibarri, molta discussió, molts crits... y 'ls torpederos no 's veuen. —Pero las torpesas, sí.—

En Gamazo y don Arseni, xano xano y prenent banys, fan un partit nou de trinca que diu que 'ns ha de salvar. Un partit fet a la platja per forsa ha de tenir sal; pero potsé 'n tindrà tanta que ningú 'n voldrá menjar.

¿No observan que fa alguns días se respira un xich més bé com si de sobre nosaltres algú 'ns hagués tret un pes? ¿No notan més pau, més calma, méns núvols, méns vents? .. Pues es perque 'l senyor Cánovas se 'n ha anat al extranjer.

La masega promoguda pèls alcoholis va seguint, sense véures la manera d' arreglarla en bon sentit. L' esperit dels que hi traficant es luxar fins a morir pèl esperit del seu gremi y pèl esperit de ví.

Don Carlos, per esbravarse y demostrar que t' sanch, s' entreté empastiant cartas contra 'l pobre Necedal. Bèn fet: val més que 's distregui ab cartas de paper blanc, que no pas ab certas cartas com l' *As d' oros* de Milán.

En Silvela ha dit que opina que 'ls cessants conservadors tardarán un any encare en torná a arribá al rebost. Si 's compleix la profecía, ¿còm viurán hasta llavors, tenint ja empenyat, com tenen, del barret als sabatots?

Uns ministres se passejan, los altres s' están banyant, los diputats y 'ls polítichs buscan l' ayre pur del camp. Com que avuy pendre la fresca es d' interés general, fins los presos del *Modelo* la prenen de tant en tant.

Diu que la *presò-modelo* costa la mar de diners, y ara al cap-de-vall resulta que no vé a servir de res. Si 'ls presos se comunican y fins surten a passeig, ja que la *presò* es *modelo*, dich jo: ¿modelo de qué?

C. GUMÀ.

LOS FILS DEL SENYOR MORET.

STÈM sobre un volcán.

No se sab sobre quin. Pero lo positiu es que estém sobre un volcán dels més everinats. Si la cosa no reventa avuy, pot reventar demá... ó qualsevol altre dia. De tots modos la reventació es segura.

Lo senyor Moret no descansa un moment. Aquest bon patrici es aixis: no hi pot fer més quan no té feyna en celebrar nous tractats de comers. distreu los séus ocis buscant fils.

Pero no 's pensin fils de nyigui-nyogui, sinó fils tenebrosos, fils legítims de conspiració.

Lo complot diu qu' es terrible: en Moret ho sab y per xó tremola, no de por, sinó de coratje.

Sembla que 'l plan dels revolucionaris está perfectament descubert. Tenen minats los carrers de varias poblacions, y en un moment dat ¡patatrás! ho farán volar tot, y de las ruinas que quedin, anyadinthi algun mahó y alguna pedra, se 'n farán una casa-nova cadascú, y 'ls revolucionaris podrán viure de renda.

Afortunadament l' aromátich ministre de la Governació t' coneixement de la trama, y no 's deixarà sorprendre, ni molt menos minar la seva casa.

Lo despaig del ministeri sembla un mercat de Calaf. Tot lo sant dia hi están entrant y sortint agents de policia, encarregats de fer las pesquissas que 'l senyor Moret ordena.

—Se pot entrar?
—Endavant: jets tú, Pérez? ¿Qué hi ha de nou?
—Acabo de seguir al home que vosté m' ha indicat aquest dematí.
—Y 's diu Zorrilla, com lo confident ha assegurat?
—No senyor; se diu Gatuellas.
—Tal vegada es un nom fingit: aquestos revolucionaris se las pensan totes. Pero en fi, lo nom es lo de menos. Explicat ¿qué li has vist fer? ¿abont ha anat? ¿en qué ha passat lo dia?
—Me li he posat al darrera, com vosté m' ha manat, y hem anat caminant. Primer ha entrat en ..
—En la redacció de *La República*?
—No senyor; ha entrat en una quincalleria y ha comprat una nina.
—Hum! ¿Ja ho sabs bè qu' era una nina?
—Y tal si ho sèl! Si després casi tot lo camí ha estat entrenintshi, fentli fer *¡güe, güe!*...

—Endavant, qué més.
—Sortint de la quincalleria s' ha ficat en una fonda.
—Y ab quí ha parlat allí?
—Ab lo mosso.
—¿Qué li ha dit?
—Que li portés un biftech y una racció de llus...
—¿Llus! ¿no sospitas si això de llus portava quà?
—No senyor; era un tall del mitj.
—En resúm, ¿qué més ha fet?
—Al sortir de la fonda s' ha passejat per varios carrers, ha comprat mistos, tabaco, una pipa, una corbata y dos parells de mitjons.

—Y pólvora?
—Que jo sápig, no senyor.
—¿Cóm s' entén! ¿que no l' has seguit sempre?
—No senyor, perque á las quatre tocadas ha pujat en lo tren d' Alicante... ¡No podía pas seguirlo tan lluny!
—Ets un tanoca: hasta l' fi del món devías seguirlo. Telegrafiarém á Alicante, que detinguin á tots los homes que portin ninas, pipas y mitjons.
De conferencias y entrevistas per aquest istil no 'n vulguin més.

Los polissons inteligents y que saben de qué se las heuen, buscan los fils ab verdader entusiasme, y acaban per no trobarne cap... fora 'ls del ministre.
Pero 'ls *quindillas* de cloasca dura que prenen las cosas al péu de la lletra, marejan de tal manera al pobre Moret, que aquest de bona gana 's retiraria á la vida privada... si no tingués tanta afició á la vida pública.
—Fils!—los diu lo ministre—¡busquinme forsa fils! Quan tindré los fils, ho sabré tot.—
L' altre vespre sembla que un polisson va compareixe al despaig del senyor Moret ab un sach que feya bastant bulto.

—Portó fils
—¿Armas tal vegada?
—No senyor; hi dit fils.—
Y girant lo sach va escampar tres ó quatre cents rodets que havía arreglat en una botiga de merceria.
Resultat: que la cosa apreta y que 'l senyor Moret passa la mar d' apuros.
Mentres está despert, los fils ocupan completament la seva imaginació.
Y quan dorm... ¡oh! quan dorm es terrible.
Diu que somia unas cosas grogas y rodonas, del tamaño d' un plat.
Ell se pensa quí sab que es.
Pero jo 'ls ho diré en confiança: lo que 'l senyor Moret somia... son truytas.

FANTÁSTICH.

DESPRES de l' última derrota electoral del ex-general Boulanger, aquest ex-cèlebre personatge no 's convens ni 's dona.
Al contrari, ara está més resolt que may á presentar la seva candidatura en tots los districtes que resultin vacants.
Preparemnos á veure un espectral curiós.

L' ex-general Boulanger dedicat en cos y ánima á la casa de micos.

En Chapa 's liberalisa; lo Papa 's diu liberal, y á pesar de l' un y l' altre la llibertat guanyará.

Una noticia de Madrid:
«Los círculs polítichs están deserts.»
Y aixis pèl moro Sagasta tot es ditxa, tot ventura: quan están *deserts* los círculs ell del *oásis* disfruta.

Per D. Jaume en Necedal, per D. Carlos en Llauder, pèls mestissós en Pidal, pèls vergonyants en Mañé.

En Cánovas farà un viatge á Turquía.
Gran manera de prepararse perque quan vingui aquí tothom li digui:
«Eres turco y no te creo.»

Una recomendació.
Quan vegi 'l símbol de aquell país, no s' entusiasmi massa.
Pensi que alló no es lo poder, sinó la lluna.
O menos encare: la mitja lluna.

Ja que la tèva-mestressa no 't deixa aná á passejar, feste tancá á la *Modelo* y farás lo que voldrás.

Lo periódich nocedalí de Barcelona no desperdicia ocasió de posarse en evidencia.
Desde que 'ls seus amichs están desamparats del rey de las húngaras, no deixan passar la festa de cap san', sense celebrarla.

Per Sant Jaume orlan lo número, demanantli que desenvayni l' espasa y qu' extermini als heretjes.
Per Sant Ignaci tornan á treure l' orla y á reclamar lo mateix extermini.

Qu' en Llauder los ho perdoni: mes la taifa dels bergants quan s' encomanan als sants, s' están donant al dimoni.

Un telegrama:
«Lo Papa 's troba gravement malalt de una afecció al fetje.»
Ara falta saber una cosa.
Y es veure si per la cura de tan grave malaltia no emplearán altre medicament que l' aygua de Lourdes.

Los militars de Vigo han dispensat un gran aculliment al general Cassola.
Música, banquetes y luminarias.
Un verdader pronunciamient... al us del dia.
Ab gran efusió... de champany.

Los cafeters de Girona, apenas se va parlar de las patents, van suprimir lo rom del café, y eran molts los parroquians que per suplir aquesta falta 's duyan una petita cantitat de rom á dintre de una ampolla.
—Un plat de secas, per un senyor que 's porta 'l pá.
—Un café per un parroquiá que 's porta 'l rom.

Ja ho veu, Sr. Puigcerver, no volia vosté que 's fès la copa del estudiant.
Pero la copa del estudiant se fa á pesar de tot.
Desenganyis, aquí s' estudia molt.

Una pregunta:
—Si per una de aquellas casualitats los nocedalins arribessin á triunfar ¿sabrian dirme lo primer que farían, un cop se vejessen duenyos del poder?
Resposta:
—Conseqüents ab los seus principis, restablirian la Santa Inquisició.
—¿Pot saberse á quin objecte?
—Per cremar á D. Carlos.
—¿Qué vol que li digui! Més cremat de lo que 'l tenen ara, no li tindrán may.

Vinguim aquí, Sr. Durán y Bas, l' oposició que ha fet al projecte de que una companyia de nenas macas vestidas de sirenas se presentin davant del públich y 's banyin en lo gran safreig de la font mágica, francament, no me la explico.

¿Vol dir que vosté, un home tan serio y tan madur, no hauria sigut capás de resistir las seduccions de aquellas sirenas?
En aquest cas, no ho perdém tot.
Fassi estorsos perque 's planteji aquest cantar que m' envian pèl corréu:
«Ja que no volen sirenas dintre del lago del Parch, que hi posin á en Fontrodona, l' arcalde y en Nas-vidal.»

PARTES TELEGRÁFICHS.

- Berlin, 3.
Emperador ja ha tornat: molts senyors y moltas damas que l' han vist, diu que 's coneix que vé ab la quá entre camas.
- Manila, 2.
Ha arribat nou general: ha donat una mirada y ha dit que aquí 's necessita ferhi una bona bugada.
- Paris, 3.
Boulanger ja va á passeig en cotxe y ab companyia: per ara li está sortint casi á xiulada per dia.
- Venecia, 3.
Don Carlos busca 'l barret, pero no 'l sab veure en lloch: diu que tan bon punt lo trobi tirarà 'l barret al foch.
En efecte: dels disgustos que li han donat ab un mes, n' hi ha per tornar simple un home... y més quan l' home ja ho es.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO
1. XARADA.—*Di-sap-te.*
2. TRENCA-CLOSCAS.—*Miguel de Cervantes Saavedra*
3. GEROGLÍFICH.—*Per saber á Salamanca.*
Han endevinat las tres solucions los ciutadans M. Escriu Fortuny, J. T. Anguila, A. Cánovas, Mir Alló y Cros-pis; n' han endevinadas 2, C. Xarraire y Un bon Jan y 1 no mes T. B., Pau Pacatilla y A. Seguí y T.

XARADA.
Per la Quima jo *hu-segon* una cotilla molt mona que són la cosa més bona que li he dat en aquest món. sols una pena 'm fa mal, que la *tres-quart* sigui estreta, mes per xó hi va aixirideta anant com va molt total.
ANTONET DEL CORRAL

MUDANSA.
Demá marxa la *Total* á París ab un nebot y 's vol vendre aquella tot que rifaren per Nadal.
—¿Que la vols comprar, María?
—Y ara *total*, si es tant cara...
—Bé, vaja, no siguis rara: per cent rals te la daría
J. M. BERNIS.

TRENCA-CLOSCAS.
PA DEL RAMONET.
Formar ab aquestas lletres lo títul de un drama catalá.
PAU PICAPOLL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Població aragonesa.
5 4 6 6 4 2 4.— » catalana.
3 4 8 7 8 2.—En Montjuich.
4 6 1 8 4.— lo mar.
4 2 1 2.—Carrer de Barcelona.
3 7 6.—En las iglesias.
6 1.—Nota musical.
3.—Lletra.

GEROGLÍFICH.
VO
1 + 0
:
ATO
PAQUITO Y C.ª

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Ciudadans Marcos, Un abonat. B. Benet B., R. Manrique y Escribá, Xarrapeta, Miguel de la Bomba, Bernat Xinxola, Tuturrull, Un Marqués, Pela-grills, Garlándia, F. Cerredo, Cronómetro, A. Seguí y T., Cros-pis, Mir Alló y Joan Quim: *Lo que 'ns envian no fa per casa.*
Ciudadans Pepet de Tárrega, Rosa Xala, Pau Pelgrim, D.ª Dinamita, Paquillo de la Ganyota, Pau Roig Orpí, Católich, Quimet S. y U., Pep Botella y J. T. Anguila: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*
Ciudadá M. Escriu Fortuny: Salvadas algunas incorreccions podrá insertarse.—Capella pre-histórich: L' article «Un cas», está bé; ara lo que 'ns diu en la carta no ho está tant y desitjém que no expressi lo que pensa, sinó lo que va dictaril un moment de mal humor.—B. Tripas: Realment, la poesia es massa extrambotica.—S. Nuñez Bey: Es algo incorrecte.—Ll. Salvador: La llarga no va prou bé: l' altra correjida podría insertarse.—Picio Adam y C.ª: Es molt fluixet.—Pedraivas: Tampoch poden aprofitarse: estan plenas de incorreccions.—A. Rossell: Insertarém lo que 'ns envia.—J. Ayné Rabell: Idem, idem.—A. Cánovas: No fla prou bé.—Ll. Millá: La primera part del article va bé; pero 'l resto deixa entreveure 'l desenllaç massa aviat, y 'l conjunt resulta poch nou.—J. Abril: Aprofitarém la mudansa: lo demes es frívol.—J. Casas: Cumplirém sos desitjos y consérvis'hi bó.—Aguileta: ¡Es tant vell y tant gastat l' assumpte de la fabula!—Fidel Rerref: Los versos van bé.—J. A. Trias: Los de vosté fluixejan.—J. Pont y E. y Sabateret del Poble Sec: Lo que 'ns envian es massa vert.—R. Berenguer de A.: Escolti ¿qué vol que l' agafin?—C. Kleks: Aprofitarém algun cantar.—Angel de la guarda: Es molt fluix.—Pallaringas: Va bé.—S. del Palau: Repassi la composició y trbará que hi ha versos mal acentuats y mal medits.—V. Serra: La noticia es poch precisa y molt poch interessant.—P. Vila: Si no s' explica més clar no l' enteném.—A. Llimoner: No podém aprofitarho: es molt fluix.—Homero: Las noticias han de venir firmadas y la firma n' ha de respondre.—Frascuellillo: Si no hi té inconvenient aprofitarém algun párrafo en forma de acudit.—J. Cap: Agraeixo de tot cor la invitació; pero las moltas ocupacions que tinch, no m' han permés assistir al acte.

AVIS IMPORTANT.
Lo número que va treure la primera en lo sorteig de la Loteria nacional del dia 28 de juliol es lo 20,924.
Per lo tant tots los exemplars del número milenari de LA CAMPANA DE GRACIA, qual número d' ordre termina en 24, tenen dret á reclamar algún dels tres lots anunciats en la segona plana de la cuberta.
Lo dret de fer aquesta reclamació caducarà després del dia 21 de octubre próxim vinent.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 23.

República Catòlica

Llibertat.

Igualtat.

Fraternitat.

Sufragi universal.

Llibertat de reunió.

Llibertat de associació.

Servei obligatori.

Llibertat d'ensenyansa.